ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΤΗΣ

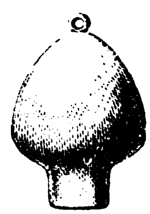
ΝΗΣΟΥ ΑΜΟΡΓΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΥΤΗΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΑΙΓΙΑΛΗΣ, ΜΙΝΩΑΣ ΚΑΙ ΑΡΚΕΣΙΝΗΣ

ΥΠΟ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΕΡΡΗ και ΒΑΜΠΑ

Ἐν ὁδῷ Μητροπόλεως.

—

1870

Η παροῦσα πραγματεία ἐδημοσιεύθη μὲν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι Ἀθηνῶν (περίοδος Β′, τεῦχος ιδ′), ἐμνημονεύθη δ' εὐμενῶς καὶ ἐκτενῶς ἀνελύθη ἐν τῷ Βιενναίῳ περιοδικῷ συγγράμματι Numismatische Zeitschrift (Jahrgang 1870, Lieferung I und II, Jänner-Juni, σελ. 239—246) ὑπὸ τοῦ Κυρίου C. W. Huber. Αἱ δι' ἡμᾶς φιλοφρονητικαὶ ἐκφράσεις τοῦ διακεκριμένου νομισματολόγου, ἐφ' αἷς ἐκφράζομεν αὐτῷ τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην, πρέπει μᾶλλον ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ἐπιείκειαν, μεθ' ὧν οἱ τῆς Ἑσπερίας ἐπιστήμονες ὑποδέχονται τὰ καθ' ἡμᾶς ἐκπονούμενα διανοητικὰ ἔργα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερὶς, καὶ ἄλλην ὕλην περιέχουσα, δὲν εἶναι εἰς πάντας τοὺς εἰδικῶς περὶ τὴν νομισματικὴν καταγινομένους εὐπρόσιτος, ἔκρινα καλὸν ν' ἀνατυπώσω τὴν πραγματείαν μου εἰς ἴδιον τεῦχος, προσθεὶς τὴν περιγραφὴν καὶ τὸ ἀπεικόνισμα ἀνεκδότου τινὸς τετραδράχμου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐφ' οὗ παρίσταται ἡ σικύα, ἀνήκοντος εἰς τὴν πλουσίαν συλλογὴν τοῦ Κυρίου Prokesch-Osten, εὐμενῶς ἐπιτρέψαντός μοι τὴν δημοσίευσιν.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΝΗΣΟΥ ΑΜΟΡΓΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΑΥΤΗΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΑΙΓΙΑΛΗΣ ΜΙΝΩΑΣ ΚΑΙ ΑΡΚΕΣΙΝΗΣ.

Η Ἀμοργὸς, νῆσος τῶν νοτιανατολικῶν Σποράδων, κειμένη μεταξὺ Ἀστυπαλαίας, Ἀνάφης, Θήρας, Ἴου καὶ Νάξου, ἔχει περίμετρον κατὰ μὲν τὸν Porcacchi[1] καὶ τὸν Dapper[2] 80 μιλίων, κατὰ δὲ τὸν Tournefort[3] 36, σχῆμα δὲ ταινιῶδες. Σειρὰ ὀρέων ὑψηλοτάτων κατευθυνομένων ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς διαιρεῖ τὴν νῆσον κατὰ μῆκος εἰς δύο ἑτεροκλινῆ ἐπίπεδα, βόρειον καὶ νότιον. Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς νήσου Κρύκελος καλούμενον εἶναι βράχος ἀπότομος καὶ ἄβατος, συχναζόμενος μόνον ὑπὸ ῥιψοκινδύνων πενήτων, οἵτινες ἀναρριχῶνται ἐπ' αὐτοῦ ὅπως ξυλευθῶσιν ἀπὸ τῶν ἔνθεν κἀκεῖθεν φυομένων προαιωνίων δρυῶν. Ἐντεῦθεν δὲ τοῦ Κρυκέλου αἱ κλίσεις ἐλαττοῦνται καὶ ἡ μὲν βόρειος προχωροῦσα πρὸς τὰ δυτικὰ ἀπολήγει εἰς λοφοειδεῖς πεδιάδας ἀρωσίμους καὶ καρποφόρους, ἡ δὲ νότιος σχεδὸν ὅλη εἶναι καλλιεργείας ἀνεπίδεκτος. Αἱ κορυφαὶ πάντων τῶν ὀρέων εἶναι ὀξυτενεῖς, ἄδενδροι καὶ ὅλως ἄφυτοι, τινὲς δὲ μάλιστα ὑψοῦνται ὑπὲρ τὰς λοιπὰς κατάλευκοι

[1] L'Isole più famose del Mondo. σελ. 79.
[2] Description des Iles de l'Archipel. σελ. 184.
[3] Voyage du Levant. Amsterdam, 1718. Τόμ. Α'. σελ. 89.

ὡς διὰ νὰ ἐπιδείξωσι καὶ μακρὰν τὴν γυμνότητα αὐτῶν καὶ τὸν λίθινον τῆς ὅλης νήσου πυρῆνα. Ἕνεκα δὲ τῆς ὑπερβολικῆς κλίσεως τῶν ὀρέων τὰ ἐν καιρῷ ὄμβρου καταρρέοντα ἀπ᾽ αὐτῶν ὕδατα συμπαρασύρουσι τὴν γῆν εἰς τὰς ὑπωρείας καὶ σχηματίζοντα μεγάλους καὶ ὁρμητικοὺς ποταμοὺς ἐπιφέρουσιν οὐ μικρὰς βλάβας εἰς τὰς χθαμαλὰς τῆς νήσου πεδιάδας[1].

Ἡ νῆσος αὕτη ἐκλήθη τὸ πάλαι ἀλληλοδιαδόχως Πατάγη ἢ Πλατάγη[2], Παγκάλη, Ψυχία, Καρκησία[3] καὶ τέλος Ἀμοργός. Ὁ Σκύλαξ[4] ἀναφέρει τὴν Ἀμοργὸν ὡς τρίπολιν, Στέφανος δ᾽ ὁ Βυζάντιος ὀνομάζει τὰς τρεῖς αὐτῆς πόλεις Ἀρκεσίνην, Μινώαν καὶ Αἰγιάλην ἢ Μελανίαν[5]. Αἱ τρεῖς τῆς νήσου πόλεις μνημονεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου,[6] αἱ δύο ὅμως ἐξ αὐτῶν παρηλλαγμέναι, διότι ἡ μὲν Μινώα λέγεται Μινυΐα, ἡ δὲ Αἰγιάλη Βεγιαλίς. Ὁ Σουΐδας τὴν μὲν Αἰγιάλην ὀνομάζει Αἰγιαλόν, τὴν δὲ Ἀρκεσίνην Ἀρκεσίμην. Ἐκ τῶν ἀνακαλυφθεισῶν δ᾽ ἐπιγραφῶν ἐξάγεται ὅτι ὀρθῶς ὀνομάζει αὐτὰς ὁ Στέφανος.

Ἐὰν ἐν ἐλλείψει ἄλλων μαρτυριῶν ἐκ μόνου τοῦ ὀνόματος τῆς Μινώας ὁρμώμενοι ἠδυνάμεθα νὰ εἰκοτολογήσωμεν, φαίνεται ὅτι εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν ἐγένετο ἐν Ἀμοργῷ ἀποικία Κρητῶν παρ᾽ ὧν ἐδόθη τὸ ὄνομα Μινώα εἰς τὴν συνοικισθεῖσαν πόλιν. Ἀργότερον ἐπῴκησαν Νάξιοι,[7] κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σουΐδα, 490 ἔτη μετὰ τὰ Τρωϊκά,

[1] Ἐμμ. Ἰωαννίδης, ἐν τῇ Πανδώρᾳ. Τόμ. Γ΄. σελ. 187.
[2] Plinius Hist. N. IV. 12, 13.
[3] Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἀμοργὸς καὶ Ἀρκεσίνη.
[4] Ἐν περίπλῳ, νῆσ. Κυκλάδες.
[5] Ἔνθ᾽ ἀνωτέρω.
[6] Βιβλ. Ε΄. κεφ. ϛ΄. § 31.
[7] Παρεκβολ. εἰς τὴν Διονυσ. περιήγ. ϛ. 526.

πρὸς ἀποικισμὸν τῆς Ἀμοργοῦ ἐστάλησαν Σάμιοι ὑπὸ ἡγεμόνα Σιμμίαν τὸν γραμματικὸν, ὅς τις ἔκτισε τὰς τρεῖς πόλεις Μινώαν, Αἰγιαλὸν καὶ Ἀρκεσίμην.[1] Θεωρεῖται ὅμως ὡς πιθανώτερον ὅτι αἱ τρεῖς αὗται πόλεις ὑπῆρχον πρὸ τῆς ἀποικίας τῶν Σαμίων καὶ ὅτι ὁ Σιμμίας ἐνῴκισε μᾶλλον ἢ συνῴκισεν αὐτάς.[2] Ἐκ διαφόρων δ' ἐπιγραφῶν ἀνακαλυφθεισῶν ἐν Ἀμοργῷ μανθάνομεν ὅτι μετὰ τὴν τῶν Σαμίων ἀποικία Μιλησίων ἐγκατέστη ἐν τῇ πόλει Αἰγιάλῃ· ἄγνωστον ὅμως ἐν τίνι ἐποχῇ.[3]

Ἡ Ἀμοργὸς ἰδίως μνημονεύεται ὡς πατρὶς τοῦ περιωνύμου ἰαμβοποιοῦ Σιμωνίδου[4] πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν ἐξαιρέτου ποιότητος λίνου, χρησιμεύοντος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν λεπτοϋφῶν ἀ μ ο ρ γ ί ν ω ν καλουμένων χιτώνων, οἷς ἐχρῶντο αἱ περιφανεῖς γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων καὶ Κορινθίων καὶ ὧν ἐπίσης ἀμόργινον ἐλέγετο καὶ τὸ χρῶμα.[5]

Ὁ Tournefort ἀναφέρει ὅτι τὰ ῥηθέντα ὑφάσματα ἐβάπτοντο διὰ λειχῆνος κοινοτάτου ἐν τῇ νήσῳ καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ μεταφερομένου εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ Ἀγγλίαν πρὸς κατασκευὴν ἐρυθρῶν βαμμάτων.[6]

[1] Σουΐδας ἐν λ. Σιμμίας. Ἀντίγραφά τινα τοῦ Σουΐδα ἡμαρτημένως ἔφερον υς'=406, ἀντὶ υϟ'=490, ὡς σημειοῦται ἐν τῇ τελευταίᾳ τῇ καὶ ἀρίστῃ τῶν ἐκδόσεων τοῦ Σουΐδα. Ὁ Raoul Rochette καὶ ἄλλοι εἶχον ὑπ' ὄψιν τὰς πρώτας ἐκδόσεις.

[2] Raoul Rochette, Hist. critique de l'établissem. des colon. grecques. Τόμ. Γ'. σελ. 151.

[3] Βλ. Cadalvene, Recueil de méd. gr. σ. 225.—Corp. inscr. graec. N° 2264.—Ross, Inscript. gr. ined. Fasc. II, N° 112 — 144. — Rhangabé, Ant. Hell. N° 750 καὶ 765. — Πανδώρα, τόμ. Θ'. σ. 469, τόμ. ΙΑ'. σ. 431 καὶ τόμ. ΙΕ'. σ. 449 καὶ 490. — Annali dell'Instituto di corrisp. arch. 1864, σελ. 95—107.

[4] Στράβων 487 καὶ Στέφ. Βυζάντιος ἐν λ. Ἀμοργός.

[5] Στέφ. Βυζάντ. αὐτόθι. — Πολυδεύκης Ζ', ις'. καὶ Εὐστάθ. εἰς Διονύσ. περιήγ. στ. 526.

[6] Voyage du Levant. Τόμ. Α'. σ. 89. Ὁ ἀναφερόμενος παρὰ τοῦ Τουρνεφορτίου

Ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἐποχῇ ἐχρησίμευεν ἡ Ἀμοργὸς ὡς τόπος ἐξορίας[1], ἐπὶ δὲ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ἔκτισεν ἐπὶ ἀποτόμου βράχου τοῦ ὑψηλοτάτου ὄρους τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ τὴν μέχρι τοῦ νῦν ὑπάρχουσαν καὶ ὑπὸ εἴκοσι σεβασμίων μοναχῶν διατηρουμένην εὐαγεστάτην μονὴν τῆς Παναγίας, τῆς ἐπιλεγομένης Χωζοβιωτίσσης, ἥτις κέκτηται πολλὰ πλούσια μετόχια ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς πέριξ νήσοις καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ σώζεται ἐζωγραφισμένη ἐπὶ στήλης ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀλεξίου καὶ τὸ χρυσόβουλον αὐτοῦ.[2] Κατὰ τὸν Μεσαιῶνα περιελήφθη ἡ Ἀμοργὸς εἰς τὸ δουκάτον τῶν Σανούδων, οἵτινες κατέλιπον ὀχυρὸν φρούριον ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου περὶ ὃν κεῖται ἡ νῦν πόλις, ἥτις ἐξ αὐτοῦ καὶ **Κάστρον** παρά τινων καλεῖται.

Αἱ τρεῖς πόλεις τῆς Ἀμοργοῦ ἔκειντο εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου ἄντικρυ τῆς Νάξου. Καὶ ἡ μὲν Αἰγιάλη ἔκειτο πρὸς βορρᾶν ἐν ᾗ θέσει νῦν τὰ χωρία **Λαγκάδα**, **Θολάρια**, **Ποταμὸς** καὶ **Στροῦμβος**, ἅπερ κοινῷ ὀνόματι καλοῦνται **Αἰγιάλη**, ἡ δὲ Ἀρκεσίνη πρὸς μεσημβρίαν ἐν τῇ θέσει τῇ καλουμένῃ **Καστρὶ** καὶ ἡ Μινώα εἰς τὸ κέντρον παρὰ τὸν μυχὸν τοῦ εὐρυχωροτάτου λιμένος **Κατάπολα**, τρία μίλια ἀπέχοντος τῆς σημερινῆς πόλεως. Καὶ τῶν τριῶν δὲ πόλεων σώζονται πολλὰ ἐρείπια.

Ὁ Goltzius, ὁ Beger καὶ ὁ Pellerin ἐδημοσίευσαν νομίσματα τῆς Ἀμοργοῦ, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν νομισματολόγων διαφιλονεικοῦσι τὴν αὐθεντικότητα αὐτῶν. Τὰ ἀναφε-

λειχὴν κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἡμετέρου σοφοῦ καθηγητοῦ κ. Θ. Ὀρφανίδου εἶναι πιθανῶς ἡ Rocella tinctoria χρήσιμος καὶ νῦν εἰς τὰ βαφικὰ ἐργοστάσια διὰ τὸ ὡραῖον κόκκινον χρῶμα τὸ δι' αὐτῆς παραγόμενον.

[1] Tacit. Ann. IV, 30.

[2] Ῥαγκαβῆ, τὰ Ἑλληνικά, τόμος Γ'. σελὶς 210, καὶ Ἰωαννίδης ἐν Πανδώρᾳ, τόμος Γ'. σελὶς 158.

ρόμενα ὑπὸ Γολτζίου νομίσματα φέρουσιν εἰς μὲν τὸ ἔμπροσθεν κεφαλὴν Ἀπόλλωνος, εἰς δὲ τὸ ὄπισθεν τρίποδα ἐφ' οὗ σφαῖρα ἢ σφαῖραν μετὰ διαβήτου· ἐκ τῶν τύπων δὲ τῶν νομισμάτων τούτων κρίνοντες διάφοροι συγγραφεῖς ἐγνωμάτευσαν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἀμοργοῦ ἐνησχολοῦντο κατ' ἐξοχὴν περὶ τὴν Γεωγραφίαν καὶ Ἀστρονομίαν. Ἀλλ' ἡ βάσις ἐφ' ἧς ἐρείδονται εἶναι σφαλερὰ καὶ ἑπομένως οὐδεμίαν ἀξίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἡ γνώμη αὕτη.

Πρῶτος ὁ Cadalvene ἐδημοσίευσεν ἓν νόμισμα τῆς Ἀμοργοῦ ἐν γένει καὶ τέσσαρα τῆς Αἰγιάλης, μετ' αὐτὸν δ' ἓν ἕτερον τῆς Ἀμοργοῦ ὁ Mionnet, τρία τῆς Αἰγιάλης ὁ Borrell, ἓν τῆς Μινώας τῆς Ἰουλίας Μαμαίας ὁ Κ. Waddington καὶ τέλος πάντων δύο τῆς Ἀρκεσίνης ὁ ἡμέτερος νομισματολόγος Κ. Ποστολάκας. Συναθροίζοντες πάντα τὰ ὑπὸ τῶν ῥηθέντων δημοσιευθέντα καὶ προστιθέμενοι διάφορα ἀνέκδοτα ἀποτελοῦμεν τὴν μονογραφίαν τῶν ἄχρι τοῦδε γνωστῶν νομισμάτων τῆς Ἀμοργοῦ καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Αἰγιάλης, Μινώας καὶ Ἀρκεσίνης.

ΑΜΟΡΓΟΣ.

1. Μηνίσκος ἐστραμμένος πρὸς τὰ ἄνω· ἄνωθεν δ' αὐτοῦ ἀστὴρ ἔχων ὀκτὼ ἀκτῖνας.
   Ὀπ. ΑΜΟ. Δύο θύρσοι χιαστὶ τεθειμένοι καὶ ἔχοντες τοὺς στροβίλους πρὸς τὰ ἄνω . . . . Æ. 3 ½
   Cadalvene, Rec. de méd. gr. inéd. σελ. 221. Πίναξ III, ἀρ. 16.

2. Κεφαλὴ Διὸς δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.
   Ὀπ. Μυῖα[1] . . . . Æ. 3
   Mionnet, Supp. Τόμ. 4. σελ. 367, ἀρ. 1.

[1] Ὁ Mionnet λέγει ὅτι τὸ ἐν τῷ νομίσματι τούτῳ ἀπεικονιζόμενον ἔντομον εἶναι μυῖα· φρονοῦμεν ὅμως ὅτι μᾶλλον εἶναι μέλισσα.

ΑΙΓΙΑΛΗ.

3. Κεφαλὴ Διὸς δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.

'Οπ. ΑΙΓΙ. Πὰν ἀντωπὸς ἔχων ὦτα, κέρατα καὶ πόδας τράγου, καθήμενος σταυροποδητὶ καὶ παίζων τὸν ἄσκαυλον, ὃν κρατεῖ διὰ τῶν δύο χειρῶν. Ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸς ἀριστερὰ, ἀβέβαιόν τι σύμβολον, ἴσως καλαῦροψ. . . . . AR. 3. Γραμμ. 2,170.

Ἄλλοτε ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ ἐν Σμύρνῃ κ. Στεφάνου Garriri.

4. Κεφαλὴ γυναικεία ἐστεμμένη πυργωτῷ στεφάνῳ πρὸς δεξιά.

'Οπ. ΑΙΓΙΑ. Τύπος οἷος ὁ τοῦ ἀνωτέρω νομίσματος . . . . AR. 1 ½ Γραμμ. 0,747.

Ἐν τῇ προειρημένῃ συλλογῇ.

5. Κεφαλὴ γυναικεία πρὸς δεξιὰ ἐντὸς κύκλου ἐκ σφαιριδίων.

'Οπ. ΑΙ—ΓΙ. Πὰν τραγόπους ἱστάμενος πρὸς ἀριστερὰ, ὑψῶν τὴν δεξιὰν ἐνώπιον τοῦ προσώπου του, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατῶν καλαύροπα . . . . Æ. 2

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

6. Πὰν τραγόπους ἱστάμενος πρὸς ἀριστερὰ, ὑψῶν τὴν δεξιὰν ἐνώπιον τοῦ προσώπου του, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατῶν καλαύροπα.

'Οπ. Α—Ι. Σικύα μετὰ κρίκου εἰς τὸ ἄνω μέρος· ὑπὸ τὸ στόμιον αὐτῆς Δ . . . . Æ. 3 ½

Τὰ ὑπ' ἀρ. 3, 4 καὶ 6 νομίσματα ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Borrell[1] ἀλλ' ἄνευ ἀπεικονισμάτων.

7. Πὰν ἀντωπὸς ἔχων ὦτα, κέρατα καὶ πόδας τράγου, καθήμενος σταυροποδητὶ καὶ παίζων τὴν σύριγγα, ἣν κρατεῖ διὰ τῶν δύο χειρῶν.

[1] Numismatic Chronicle, 1843. σελ. 173. Nº 1, 2 καὶ 3.

Ὀπ. Σικύα ἄνευ τοῦ κρίκου. . . . . Æ. 3 ½

8. Ἕτερον ὅμοιον ἀλλὰ μικρότερον τὸ μέγεθος . Æ. 3

9. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.
Ὀπ. Α—Ι. Σικύα. . . . . Æ. 3

10. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.
Ὀπ. Α—Ι. Σικύα μετὰ τοῦ κρίκου· ὑπὸ τὸ στόμιον αὐτῆς Δ. . . . . Æ. 4

11. Ἡ αὐτὴ κεφαλή.
Ὀπ. Α—Ι—Γ—Ι. Σικύα μετὰ κρίκου. Ἐν τῷ πεδίῳ ὄφις ἀνωρθωμένος καὶ ἐστραμμένος πρὸς ἀριστερά . . . . Æ. 3

Τὰ ἓξ ὑπ' ἀρ. 6, 7, 8, 9, 10 καὶ 11 ἀνωτέρω νομίσματα ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

12. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.
Ὀπ. Α—Ι—[Γ]—Ι. Σικύα ἄνευ κρίκου. Ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς ἀριστερὰ, ἄνωθεν τοῦ Α, ὄφις συνεσπειρωμένος καὶ ἐστραμμένος πρὸς δεξιά. Πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ νομίσματος ὑστερόσημον (contre-marque), ἐν ᾧ βότρυς. . . . . Æ. 3 ¼

Cadalvene, σελ. 223, ἀρ. 3. Πίναξ III. ἀρ. 19.

13. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς πρὸς δεξιά.
Ὀπ. Α—Ι—Γ—Ι. Σικύα μετὰ κρίκου. Ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς δεξιὰ ὄφις συνεσπειρωμένος καὶ ἐστραμμένος πρὸς δεξιά. . . . . Æ. 3

Cadalvene, σελ. 223, ἀρ. 2. Πίν. III. ἀρ. 18, καὶ ἐν τῇ συλλογῇ μου.

14. Ἕτερον ὅμοιον ἔχον ἐν τῷ ὄπισθεν ὑστερόσημον, ἐν ᾧ γλαὺξ μεταξὺ τῶν γραμμάτων Α καὶ Ι. . . Æ. 3

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

15. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς πρὸς δεξιά.
Ὀπ. Α—[Ι]—Γ—Ι. Γλαὺξ πρὸς δεξιά. . . Æ. 4

Cadalvene, αὐτ. ἀρ. 4. Πίν. III. ἀρ. 20, καὶ ἐν τῇ συλλογῇ μου.

16. Ἕτερον ὅμοιον ἔχον ἐν τῷ ὄπισθεν τὸ αὐτὸ ὑστερόσημον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14 νομίσματος . . . . . . Æ. 3

17. Κεφαλὴ γυναικεία ἐστεμμένη πυργωτῷ στεφάνῳ πρὸς δεξιά.

Ὀπ. ΑΙ—ΓΙ. Κεφαλὴ λέοντος πρὸς ἀριστερά. Æ. 1 3/4

Ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

Τὸ νόμισμα τοῦτο ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Sestini[1] εἰς τὰς Αἰγὰς τῆς Κιλικίας. Ἡ κεφαλὴ ὅμως, ἥτις εἶναι ἀπαράλλακτος ὡς ἡ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 4 νομίσματος, ὁ τύπος τοῦ λέοντος, ὅς τις εἶναι ἴδιος τῆς Μιλήτου, ἧς ἄποικοι ἦσαν οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγιάλης, καὶ ἡ ἐν Ἀμοργῷ ἀνεύρεσις τοῦ νομίσματος μὲ πείθουσι νὰ ἀποδώσω αὐτὸ ἀδιστάκτως εἰς τὴν Αἰγιάλην.

Περὶ δὲ τῆς σικύας, ἥ τις ὡς κύριον σύμβολον παρίσταται ἐν τοῖς πλείστοις τῶν νομισμάτων τῆς Αἰγιάλης, ὁ Cadalvene λέγει ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ ἀποφανθῇ τις ὁποῖον εἶναι τὸ ἄγνωστον τοῦτο ὄργανον καὶ εἰς ὁποίας θρησκευτικὰς τελετὰς ἐχρησίμευεν· εἰκάζει ὅμως ὡς ἐκ τοῦ παρακειμένου ὄφεως ὅτι ἔχει ἀναφοράν τινα πρὸς τὴν λατρείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ σύμβολον εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰ νομίσματα τῆς Ἐπιδαύρου, θεωρεῖ τὴν εἰκασίαν του ἐπιβεβαιουμένην καὶ ὑποθέτει ὅτι ἀνηρτᾶτο ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ἄνω κρίκου ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ τῆς ὑγείας, εἰς ὃν ἦτο ἀφιερωμένον.[2] Ὁ Borrell περιγράφων τὸ ἐν λόγῳ ἀντικείμενον ὡς ἄγνωστόν τι σύμβολον παρεμφερὲς ἀγγείῳ ἄνευ λαβῶν καὶ ἀνεστραμμένῳ, ἔχοντι δὲ ἀντὶ βάσεως κρίκον πρὸς ἀνάρτησιν, ἀπέχει τοῦ προσδιορίσαι αὐτό[3]. Τέλος δὲ

[1] Lettere. Tom. IX. σελ. 52. Πίναξ III. ἀρ. 6.
[2] Recueil. σελ. 226.
[3] Numismatic Chronicle. 1843. σελ. 174.

πάντων ὁ Birch[1] γράψας ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκτεταμένην πραγματείαν φρονεῖ ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τίνα χρῆσιν ἦτο προσδιωρισμένον. Λέγει ὅτι ἔν τινι μνημείῳ τοῦ ἰατροῦ Ἰάσωνος, δημοσιευθέντι ἐν ταῖς Antiquités du Cabinet de Pourtalés Gorgier (Fol. Paris, 1834. pl. XXXV.) φαίνεται ἀπεικονισμένον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐργαλεῖον πλησίον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ τούτου θεραπευομένου ἀσθενοῦς· συμπεραίνει λοιπὸν ὅτι εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Βιτρουβίου ὀνομαζόμενος aeneus clypaeus καὶ ὑπὸ τοῦ Τιμάρχου παρ' Ἀθηναίῳ (ΙΑ'. 501 f.) χαλκοῦς ὀμφαλὸς, ὅστις ἐκρέματο διὰ σχοινίου εἰς τὰ λακωνικὰ βαλανεῖα ἵνα δι' αὐτοῦ κανονίζηται ἡ θερμότης τοῦ δώματος.

Ἡ ἀνακάλυψις ὅτι τὸ ἄγνωστον τοῦτο σύμβολον εἶναι σικύα ὀφείλεται εἰς τὸν υἱόν μου Ἰωάννην Λάμπρον, ὅστις κατὰ τὴν ἐν τῷ παρελθόντι ἔτει περιήγησιν ἡμῶν εἰς Ἰταλίαν ἐρευνῶν μετ' ἐπιστημονικοῦ ζήλου τοὺς ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως ἀκενώτους τῆς ἀρχαιότητος θησαυροὺς εἶδεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν χαλκίνων ἀντικειμένων ἓξ ἢ ὀκτὼ σκεύη ὁμοιότατα πρὸς τὸ ἐν τοῖς νομίσμασι τῆς Αἰγιάλης σύμβολον. Μαθὼν δὲ ὅτι ταῦτα εἶναι σικύαι εὑρεθεῖσαι ἐν Πομπηΐᾳ, ἄσμενος διεκοίνωσέ μοι τὴν ἀνακάλυψιν. Ὁ θέλων νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἐντελοῦς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος τοῦ ἐν τοῖς νομίσμασι τῆς Αἰγιάλης συμβόλου πρὸς τὸ τῶν ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως χαλκίνων σικυῶν ἂς παραβάλῃ τὸ ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Ceci ἀπεικόνισμα[2]. Ἀξιοπερίεργον δὲ εἶναι ὅτι καὶ αἱ μέχρι τοῦ νῦν ἐν χρήσει ὑέλινοι σικύαι φέρουσι σχεδὸν τὸ αὐτὸ σχῆμα ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχουσι πλατύτερον τὸ στόμιον.

[1] Numismatic Chronicle 1843. σελ. 193.

[2] Piccoli bronzi del Museo Nazionale di Napoli, distinto per categorie in dieci tavole, descritte da Carlo Ceci. Tav. VII. n° 29.

Ἡ σικύα λατινιστὶ cucurbita καὶ cucurbitula ἦτο πρὸ πάντων ὑέλινος καὶ ὀστέϊνος. Ὁ Νίκανδρος[1] καὶ ὁ Κέλσος[2] ἀναφέρουσι χαλκήρη, ὁ δὲ Λουκιανὸς[3] ἀργυρᾶν. Ἡ σικύα ἦτο ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἰατροῖς· διὸ καὶ ὁ Γαληνὸς πολλαχοῦ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ μνημονεύει διὰ μακρῶν τῆς σικύας, λέγων σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ ἑξῆς. «Σικύα δύναται τὴν ὕλην κενῶσαι, ὀδύνην λύσαι, » φλεγμονὴν μειῶσαι, ἐμπνευμάτωσιν διαφορῆσαι, ὀρέξεις » ἀνακτήσασθαι, ἄτονον στόμαχον τονώδη ποιήσασθαι, μετα» φέρειν ῥεύματα καὶ ξηράναι καὶ αἱμορραγίας ἐπισχεῖν καὶ » ἐμμήνων φθοροποιοὺς δυνάμεις ἑλκύσαι καὶ ἔμμηνα κου» φίσαι.» Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ σικύα ἐποίει τοσαῦτα θαυμάσια εὔκολον εἶναι νὰ ἐξηγήσῃ τις διατὶ εὑρίσκεται ὡς σύμβολον ἐν τοῖς νομίσμασι τῶν πόλεων ἐκείνων ἐν αἷς ἐλατρεύετο ὁ Ἀσκληπιός. Ἐκ τῶν νομισμάτων ἑπομένως μανθάνομεν ὅτι ἐν Αἰγιάλῃ πρέπει νὰ ὑπῆρχεν ἐπίσημός τις ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἐν τέλει τῆς πραγματείας ταύτης θέλομεν ἐπισυνάψει τὴν περιγραφὴν διαφόρων ἄλλων νομισμάτων, ἐν οἷς εὑρίσκεται ἡ σικύα.

ΑΡΚΕΣΙΝΗ.

18. Κεφαλὴ νεανικὴ Βάχχου κισσοστεφοῦς πρὸς ἀριστερά. Ὄπ. Α—Ρ—Κ—Ε. Κάνθαρος. Ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς δεξιὰ θύρσος ὀρθῶς τεθειμένος, ἐν τῇ ῥάβδῳ τοῦ ὁποίου ταινίαι. . . . . Æ. 4 ¼

Ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

[1] Θηριακὰ, ϛ. 921 καὶ παρ' Ἀθηναίῳ, Θ'. 366d.
[2] Celsus, II. 11.
[3] Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον. Κεφ. 29.

19. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς πρὸς ἀριστερά.
'Oπ. Α—Ρ—Κ—Ε. Ἀμφορεὺς μετὰ τοῦ πόματος. . . . . AR. 2 3/4

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Ποστολάκα ἐν τοῖς Annali dell'Instit. di corrisp. archeol. τοῦ ἔτους 1866, σελ. 337. ἀρ. 24.

20. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς πρὸς δεξιά.
'Oπ. ΑΡΓ. Κριὸς βαδίζων πρὸς δεξιά· κάτωθεν δ' αὐτοῦ ΜΟΣΧ. . . . . AR. 2

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

21. Κεφαλὴ Ἀθηνᾶς πρὸς δεξιά.
'Oπ. ΑΡΙ. Κριὸς πρὸς δεξιὰ, ἱστάμενος ἐπὶ γραμμῆς παριστώσης τὸ ἔδαφος . . . . AR. 3 1/2

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

Ὅμοιόν τι νόμισμα τοῦ ὑπ' ἀρ. 20, κακῆς πιθανῶς διατηρήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δυσδιακρίτου ὄντος τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρχοντος, ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Millingen[1] ἀποδιδόντος αὐτὸ εἰς Ἄργιλον τῆς Θράκης. Ὁ κ. Ποστολάκας ἐδημοσίευσεν[2] ἕτερόν τι ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου, ἐν ᾧ ἀνέγνωσεν ΑΡΚ ἀντὶ ΑΡΓ. Ἐρευνήσας ὅμως ἐπισταμένως τὸ ῥηθὲν νόμισμα, εἶδα ὅτι τὸ τελευταῖον γράμμα εἶναι Γ καὶ οὐχὶ Κ. Ἡ ἐν Ἀμοργῷ ἀνεύρεσις τοιούτων νομισμάτων ὁδηγεῖ ἡμᾶς ἵνα ἀποδώσωμεν αὐτὰ ἄνευ ἐνδοιασμοῦ εἰς τὴν Ἀρκεσίνην· οὐδόλως δ' ἐμποδίζει ἡ γραφὴ ΑΡΓ ἀντὶ ΑΡΚ, διότι ἡ τροπὴ τοῦ Κ εἰς Γ καὶ τἀνάπαλιν συνεχῶς ἀπαντᾶται, ὡς Κνωσσὸς καὶ Γνωσσὸς,[3]

[1] Ancient coins, σελ. 37. Pl. III. N° 1.

[2] Annali dell'Inst. di corrisp. arch. σελ. 337, ἀρ. 23.

[3] . . . . ὧν Κρῆτες μὲν οἱ
Μετὰ Σταφύλου διαβάντες ἐκ Γνώσσου ποτὲ
Πεπάρηθον, ἐγγὺς κειμένην τ' αὐτῆς Ἴον,
Νῆσον συνοικίζουσι. (Σκύμνου Περιήγησις. ς. 579).

Γόρτυς καὶ Κόρτυς· ἐπιβεβαιοῦται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν νομισμάτων, φερόντων ΚΝΩΣΙΩΝ καὶ ΓΝΩΣΙΩΝ, ΓΟΡΤΥΝΙΩΝ καὶ ΚΟΡΤΥΝΙΩΝ. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 21 νόμισμα, εἰς τρία κομμάτια ἅτινα παρέβαλα ὑπάρχει καθαρὰ ἡ ἐπιγραφὴ ΑΡΙ. Διὸ καὶ ὁ Combe ἐν τῇ περιγραφῇ τῶν νομισμάτων τῆς συλλογῆς Hunter[1] ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὸ Ἀρισταῖον, πόλιν τῆς Θρᾴκης, ὁ δὲ Sestini,[2] ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀποδόσεως ταύτης, φρονεῖ μᾶλλον ὅτι δύναται ν' ἀνήκῃ εἰς τὰς Κλαζομενάς, τοῦθ' ὅπερ παραδέχεται καὶ ὁ κλεινὸς Eckhel.[3] Οὐχ' ἧττον ὁ αὐτὸς τόπος τῆς ἀνευρέσεως καὶ τὸ ὁμοιόρρυθμον τῆς τέχνης πείθουσιν ὅτι καὶ τὸ νόμισμα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ὡς καὶ τὸ προηγούμενον πόλιν· ὅθεν τεκμαιρόμεθα ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἐκαλεῖτο Ἀρχεσίνη, Ἀργεσίνη καὶ Ἀρικεσίνη.

ΜΙΝΩΑ.

22. Κεφαλὴ νεανικὴ Βάκχου κισσοστεφοῦς πρὸς δεξιά.
'Οπ. Μ—Ι—Ν—Ω. Κάνθαρος· ἄνωθεν δ' αὐτοῦ βότρυς. . . . . Ⱥ. 2 ½
Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

23. Κεφαλὴ Ἥρας μετ' ἐνωτίων καὶ στεφάνης κεκοσμημένης δι' ἀνθεμίων πρὸς ἀριστερά.
'Οπ. ΜΙ. Ἀετὸς πρὸς δεξιά, στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀριστερά. Ἐν τῷ πεδίῳ ἔμπροσθεν τοῦ ἀετοῦ κλάδος ἐλαίας. . . . . Ⱥ. 2

[1] Nummorum etc. qui in Museo Hunter asservantur, descriptio, σελ. 45, Πίν. 7, ἀρ. XIII.
[2] Lettere, Τομ. Α'. σελ. 48.
[3] Doctrina num. vet. Τόμ. Α'. σελ. 23.

Ὁ Κύρ. Prokesch-Osten δημοσιεύσας τὸ νόμισμα τοῦτο[1] ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν Μίδειαν ἢ Μίδεαν, μικρὰν πόλιν τῆς Ἀργολίδος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς Μιδέας δὲν εἶναι γνωστὰ ἄλλα νομίσματα, ὅμοιον δ' ἕτερον νόμισμα προέρχεται ἐξ Ἀμοργοῦ, ἐνισχύομαι εἰς τὸ ν' ἀποδώσω αὐτὸ εἰς τὴν Μινώαν.

Ἰουλία Παῦλα.

24. ΙΟΥΛΙΑ—ΠΑΥΛΑ ΣΕΒ. Προτομὴ τῆς Ἰουλίας Παύλας μετ' ἐσθῆτος πρὸς δεξιά.

'Oπ. ΜΙΝΩ—Η—Τ—ΩΝ. Ἄρτεμις κυνηγέτις ἐνδεδυμένη χιτῶνα βραχὺν καὶ βαδίζουσα πρὸς δεξιὰ, κρατοῦσα διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἐκτεινομένης τόξον, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐξάγουσα βέλος ἐκ τῆς ὄπισθεν τῶν ὤμων φαρέτρας. Παρὰ τῷ ἀριστερῷ αὐτῆς ποδὶ κύων θηρευτικὸς τρέχων πρὸς δεξιά . . . . Æ. 6

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

25. ΙΟΥΛ ΚΟΡΝ ΠΑΥΛΑ ΣΕΒ. Ἡ αὐτὴ προτομή.

'Oπ. ΜΙΝΟ—Η—ΤΩΝ. Ὁ αὐτὸς τύπος τῆς Ἀρτέμιδος . . . . Æ. 5 ½

Sestini, descriz. del Mus. Fontana, pars. II. σελ. 34. Tav. X. n° 13.

Ὁ Σεστίνης ἐν τῷ Α'. μέρει (σελ. 75) τῆς περιγραφῆς τῶν νομισμάτων τοῦ Φοντάνα ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ νομίσματος τούτου ΚΟΙΝ . . . ΗΤΩΝ καὶ ἀναπληρώσας αὐτὴν εἰς ΚΟΙΝΟΝ ΚΡΗΤΩΝ τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὴν Κρήτην· εἶτα ὅμως ἐρευνήσας κάλλιον ἀνέγνωσεν ὀρθῶς ΜΙΝΟΗΤΩΝ καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν πρὸ τοῦ ἐπινείου τῶν Μεγάρων κειμένην μικρὰν νῆσον, ἥτις ἐκαλεῖτο ἐπίσης Μινώα. Πλὴν ἡ τοιαύτη ἀπόδοσις εἶναι βεβιασμένη καὶ πάντη ἀπίθανος.

[1] Inedita meiner Sammlung autonomer altgriechischer Münzen, σελ. 44. Πίν. III. ἀρ. 94.

Ἰουλία Μαμαία.

26. ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΜΕΑ CΕΒ. Κεφαλὴ τῆς Μαμαίας.
'Oπ. ΕΠΙ. Τ. ΦΛΑ. ΕΡΓΙΝΟΥ ΜΙΝΟΗΤΩΝ. ΑΡΧ. Ἀπόλλων ἱστάμενος, ἐνδεδυμένος χιτῶνα ποδήρη εὐρύτατον καὶ κρατῶν λύραν. . . . . Æ. 8 $^1/_2$

Ἐν τῷ Βρεταννικῷ Μουσείῳ. Waddington, Revue Numismatique, 1853. σελ. 250.

ΑΤΡΑΞ

ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ.

27. Κεφαλὴ Ἀπόλλωνος Ἐπικουρείου πρὸς ἀριστερά.
'Oπ. ΑΤΡΑ. Σικύα μετὰ κρίκου καὶ χειρουργικὴ λαβίς. Τὸ ὅλον ἐντὸς κύκλου ἐκ σφαιριδίων. . Æ. 3

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ.

28. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.
'Oπ. Ἡ Ὑγίεια ἱσταμένη πρὸς ἀριστερὰ, λαμβάνουσα διὰ τῆς δεξιᾶς φάρμακον ἐκ φιάλης, ἣν κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς ἀριστερὰ μὲν E, πρὸς δεξιὰ δὲ σικύα μετὰ κρίκου. . . . . Æ. 3 $^3/_4$

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

29. Κεφαλὴ Ἐπικουρείου Ἀπόλλωνος δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.

'Οπ. Δύο σικύαι ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων λαμπτήρ. Ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὸ τὴν πρὸς ἀριστερὰ σικύαν Ε, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς δεξιὰ Ε . . . . ΑΡ. 3 ³/₄

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου [1].

30. Ἡ αὐτὴ κεφαλή.
'Οπ. Δύο σικύαι ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων λαμπτήρ. Ἐν τῷ πεδίῳ κάτωθι τῆς πρὸς ἀριστερὰν σικύας Μ. ΑΡ. 2

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

30ᴬ Κεφαλὴ Ἡρακλέους ἀγενείου μετὰ τῆς λεοντῆς, πρὸς δεξιά.
'Οπ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Ζεὺς καθήμενος ἐπὶ θρόνου πρὸς ἀριστερὰ, κρατῶν ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τὸν ἀετὸν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς δόρυ. Ἐν τῷ πεδίῳ ἔμπροσθεν μὲν τοῦ Διὸς σικύα, κάτω δὲ τῆς ἕδρας Φ . . . . ΑΡ. 7 ¹/₂

Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Κυρίου Prokesch-Osten.

Τὸ νόμισμα τοῦτο, ὡς τεκμαιρόμεθα ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ παριστωμένης σικύας, ἐκόπη ἀναντιρρήτως ἐν Ἐπιδαύρῳ.

[1] Ὀφείλω τὴν διακοίνωσιν τοῦ νομίσματος τούτου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 27 εἰς τὸν Νομισματογνώμονα τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου κ. Ποστολάκαν.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΧΑΪΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ.

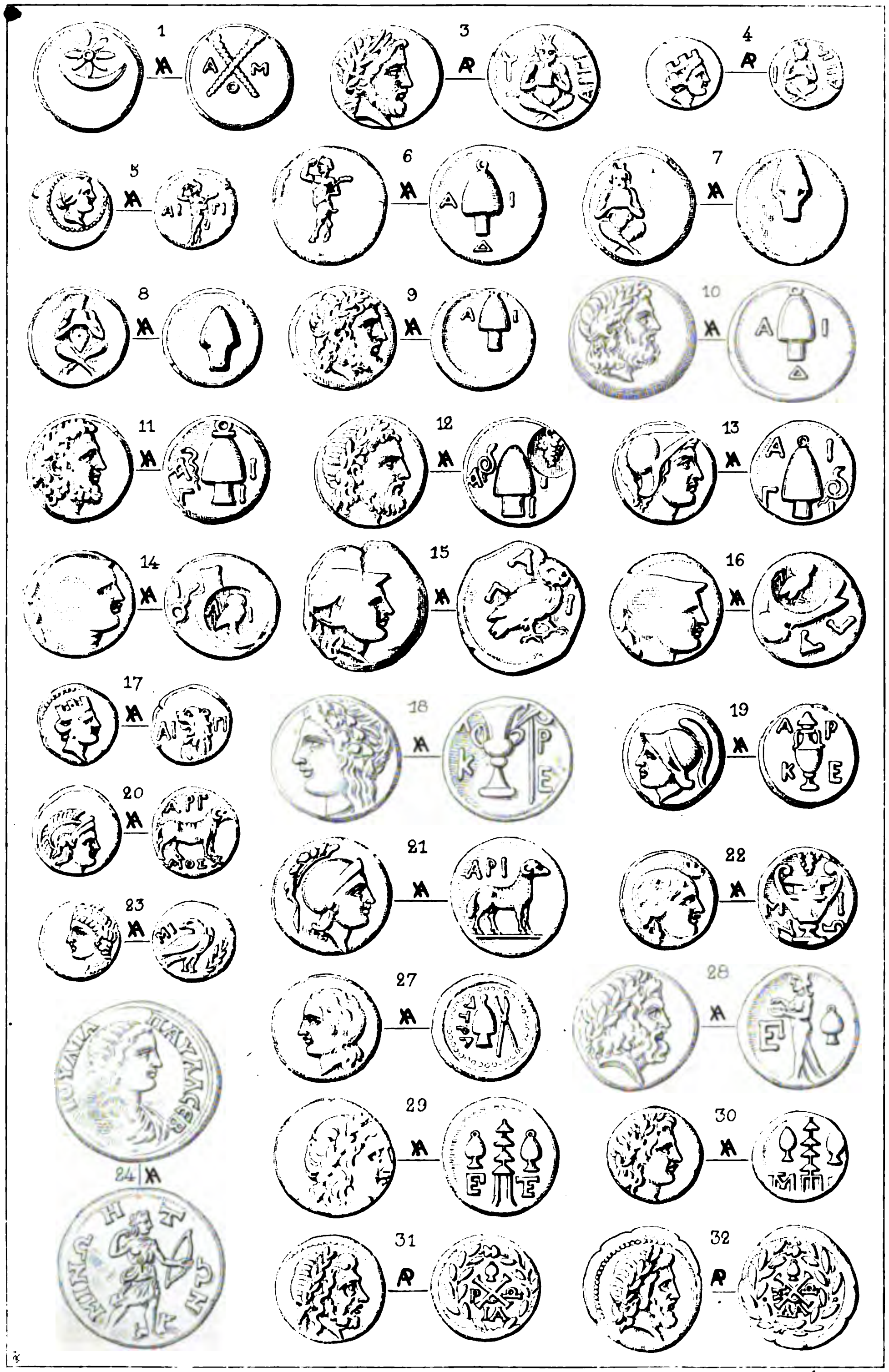
31. Κεφαλὴ Διὸς δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.

'Οπ. Ἄνωθεν τοῦ μονογράμματος σιχύα μετὰ κρίκου. Τὸ ὅλον ἐντὸς στεφάνου ἐλαίας. . . AR. 3

32. Ἡ αὐτὴ κεφαλή.

'Οπ. Ἄνωθεν τοῦ μονογράμματος σιχύα μετὰ κρίκου. Τὸ ὅλον ἐντὸς στεφάνου ἐλαίας. . . AR. 3 3/4

Ἀμφότερα ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

1
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
27
28
29
30
31
32

Ἰουλία Μαμαία.

26. ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΜΕΑ CΕΒ. Κεφαλὴ τῆς Μαμαίας.
'Oπ. ΕΠΙ. Τ. ΦΛΑ. ΕΡΓΙΝΟΥ ΜΙΝΟΗΤΩΝ. ΑΡΧ. Ἀπόλλων ἱστάμενος, ἐνδεδυμένος χιτῶνα ποδήρη εὐρύτατον καὶ κρατῶν λύραν. . . . . ΧΑ. 8 $^1/_2$

Ἐν τῷ Βρεταννικῷ Μουσείῳ. Waddington, Revue Numismatique, 1853. σελ. 250.

ΑΤΡΑΞ

ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ.

27. Κεφαλὴ Ἀπόλλωνος Ἐπικουρείου πρὸς ἀριστερά.
'Oπ. ΑΤΡΑ. Σικύα μετὰ κρίκου καὶ χειρουργικὴ λαβίς. Τὸ ὅλον ἐντὸς κύκλου ἐκ σφαιριδίων. . ΧΑ. 3

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ.

28. Κεφαλὴ Ἀσκληπιοῦ δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.
'Oπ. Ἡ Ὑγίεια ἱσταμένη πρὸς ἀριστερὰ, λαμβάνουσα διὰ τῆς δεξιᾶς φάρμακον ἐκ φιάλης, ἣν κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Ἐν τῷ πεδίῳ πρὸς ἀριστερὰ μὲν Ε, πρὸς δεξιὰ δὲ σικύα μετὰ κρίκου. . . . . ΧΑ. 3 $^3/_4$

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

29. Κεφαλὴ Ἐπικουρείου Ἀπόλλωνος δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.

Ὀπ. Δύο σικύαι ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων λαμπτήρ. Ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὸ τὴν πρὸς ἀριστερὰ σικύαν Ε, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς δεξιὰ Ε . . . . Χ. 3 ¾

Ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου[1].

30. Ἡ αὐτὴ κεφαλή.
Ὀπ. Δύο σικύαι ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων λαμπτήρ. Ἐν τῷ πεδίῳ κάτωθι τῆς πρὸς ἀριστερὰν σικύας Μ. Χ. 2

Ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

30ᴬ Κεφαλὴ Ἡρακλέους ἀγενείου μετὰ τῆς λεοντῆς, πρὸς δεξιά.
Ὀπ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. Ζεὺς καθήμενος ἐπὶ θρόνου πρὸς ἀριστερά, κρατῶν ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τὸν ἀετόν, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς δόρυ. Ἐν τῷ πεδίῳ ἔμπροσθεν μὲν τοῦ Διὸς σικύα, κάτω δὲ τῆς ἕδρας Φ . . . . Α. 7 ½

Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Κυρίου Prokesch-Osten.

Τὸ νόμισμα τοῦτο, ὡς τεκμαιρόμεθα ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ παριστωμένης σικύας, ἐκόπη ἀναντιρρήτως ἐν Ἐπιδαύρῳ.

[1] Ὀφείλω τὴν διακοίνωσιν τοῦ νομίσματος τούτου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 27 εἰς τὸν Νομισματογνώμονα τοῦ Ἐθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου κ. Ποστολάκαν.

ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΧΑΪΚΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ.

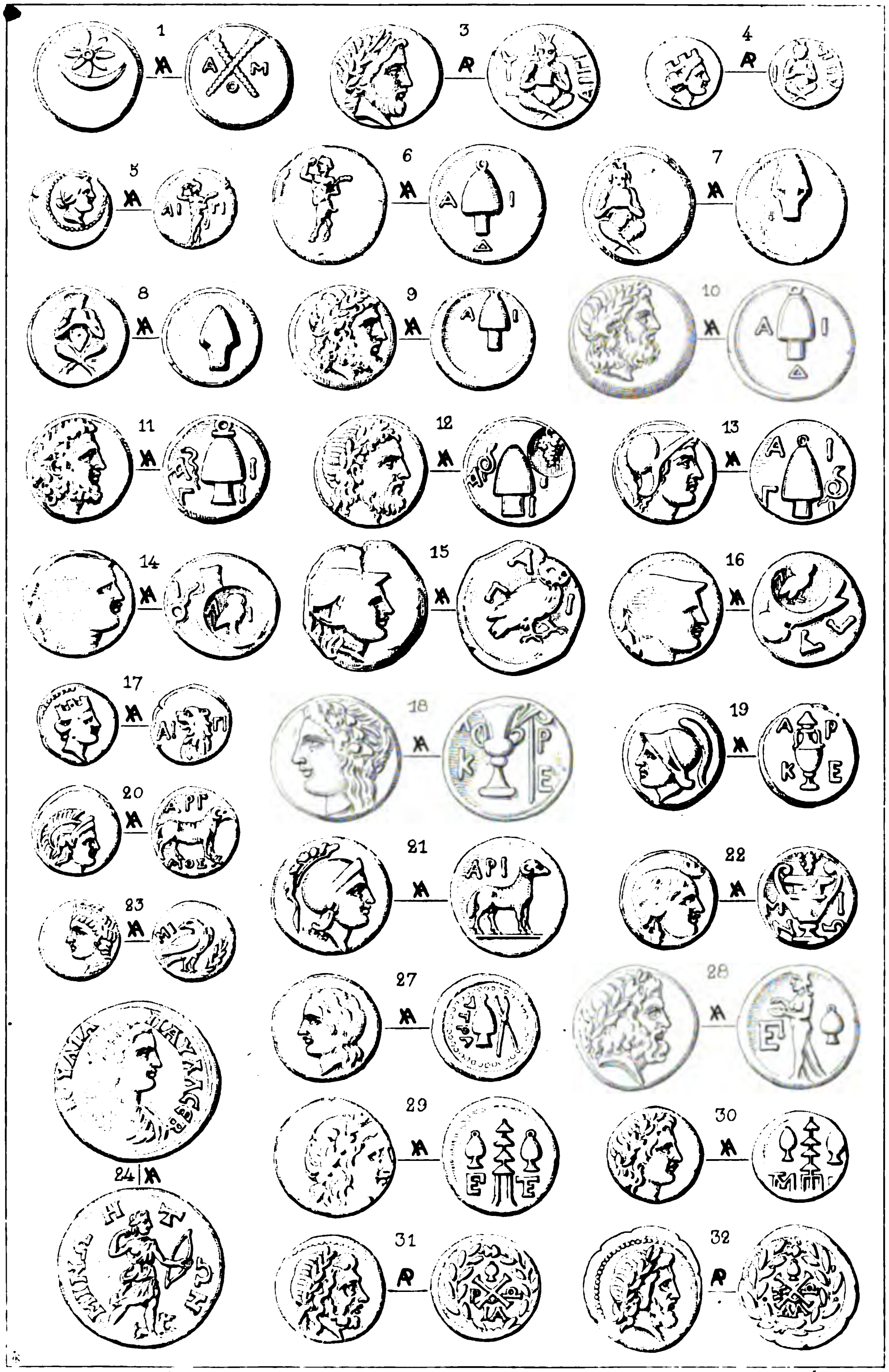
31. Κεφαλὴ Διὸς δαφνοστεφὴς πρὸς δεξιά.

Ὀπ. Ἄνωθεν τοῦ μονογράμματος σικύα μετὰ χρίκου. Τὸ ὅλον ἐντὸς στεφάνου ἐλαίας. . . AR. 3

32. Ἡ αὐτὴ κεφαλή.

Ὀπ. Ἄνωθεν τοῦ μονογράμματος σικύα μετὰ χρίκου. Τὸ ὅλον ἐντὸς στεφάνου ἐλαίας. . . AR. 3 ³/₄

Ἀμφότερα ἐκ τῆς συλλογῆς μου.

1
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
27
28
29
30
31
32